

det ikke opnaaes at faae Arv med, vil jeg dog føle mig tilfreds, fordi jeg tror, at Vedtagelsen af dette Forslag vil føre til Mere. Det glædede mig naturligvis, at det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (L. Nielsen) ogsaa er stemt for, at Arv skulde medtages, og ligeledes skulde det glæde mig, om det var muligt gjennem Vædringsforslag at faae Vægtepagter omtalte og navnlig at gjøre det lettere at stifte Vægtepagter, saa at de ikke behøve kongelig Stadfæstelse, og i den Henseende vide vi, at der ingen Hindring vil indtræde fra den ærede Ministers Side. Det ærede Medlem omtalte som ønskeligt at lette Afgangen til Skilsmisse; da han omtalte dette, faldt mig en Udtaale ind, som jeg har læst nylig i et Blad om et Foredrag, som er holdt et andet Sted, hvor Foredragsholderen udtalte sig saaledes med Hensyn til Vægteskabet: Staten siger: vi kunne ikke garantere lykkelige Vægteskaber, men dersom de blive ulykkelige, skulle vi garantere, at de blive saa upløselige som muligt. Det passer paa det Sovepunkt, som dette Lovforslag søger at raade Bod paa. Hvor Vægteskabet er ulykkelig, bliver dette Lovforslag et Middel til at raade Bod derpaa; men naturligvis er det ønskeligt at gjøre Afgangen til Skilsmisse noget lettere. Derimod ser jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds kan faae borgerligt Vægteskab ind herunder; men iøvrigt er jeg fuldstændig enig med ham med Hensyn til borgerligt Vægteskab. Jeg hender hans Mening derom og maa sige, at jeg lægger megen Vægt paa denne Sag og vilde meget ønske, at der blev en betydelig udvidet Afgang til at stifte borgerligt Vægteskab, ja endogsva, at man som i Lydfeland gjorde det til den eneste Stiftelse af Vægteskab. Jeg vender mig nu til det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth), som mente, at Udtrykket „personligt Arbeide“ skulde være mindre heldigt. Jeg har laant det Udtryk af det norske Lovudkast; men jeg har ikke videre overveiet, om det er fuldkommen heldigt eller ikke, og er det derfor bedre at bruge et andet Udtryk, skal jeg ikke have Noget imod, at det sker. Jeg tror, at der ligger mindre Vægt paa selve Udtrykket end paa den Fortolkning, det vil faae gjennem Retsudviklingen; thi det er jo sandsynligt, at det, som der her tales om, ogsaa maa blive Gjenstand for Fortolkning ved Domstolene, og at der vil udvise sig en Retspraxis, hvorved efterhaanden Udtrykket vil blive fastere. Jeg skal kun i Forbigaaende bemærke, at den svenske Forordning af 11te December 1874, som giver den gifte Kvinde Raadighed over, hvad hun selv erhverver, har Udtrykket „eget Arbeide“; Udtrykket er saaledes: „kan Fruen ved eget Arbeide erhverve Noget, maa hun ogsaa raade der over“. Jeg skal gjemme det ærede Medlem fra Varde (H. Kruse) til senere, fordi han stillede sig noget anderledes end andre ærede Talere, og jeg ønsker at gjemme det Bedste til

Sidst. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) omtalte ogsaa Udtrykket „personligt Arbeide“ og frygtede for, at det vilde blive vanskeligt at fortolke det paa rette Maade. Han mente, at det burde forstås som „egne Hænders Gjerning“, for saa vidt denne var uafhængig af Mandens Virksomhed. Det var maaste ikke Ordene, men i alt Fald Meningen. Jeg tror imidlertid, at det er for snever en Fortolkning; thi hvad Konen erhverver, er ikke alene, hvad hun tjener ved sine Hænders Arbeide, men ved Arbeide i en langt mere omfattende Betydning. Jeg mener saaledes, at det, som en Forfatterinde eller en Skuespillerinde eller en Lærerinde fortjener ved ren aandelig Virksomhed, ogsaa hører til den Arbeidsfortjeneste, hvorover gifte Kvinder skulle kunne raade. Jeg skal ikke nærmere omtale en anden Bemærkning af det ærede Medlem, at Lovforslaget muligvis vilde have tilbagevirkende Kraft, hvorved nogle af dets Bestemmelser kunde komme i Strid med Konkursloven. Det er et særligt Spørgemaal, som naar Udvalg bliver nedsat, vil kunne tages under Overveielse. Jeg skal da vende mig til det ærede Medlem for Varde (Kruse), som strax og meget bestemt erklærede sig for en Modstander af Forslaget. Den Angst, jeg fik ved denne Erklæring, gif dog meget hurtigt over, da jeg opdagede, at det var ikke fra høre, men fra venstre Side, han angreb Forslaget. Han fandt, at det var et aldeles forsvindende, et af de allerringeste Led af Kvindesagen og derfor ogsaa uhenigtsmæssigt og utilraadeligt. Han ønskede tillige, at man skulde tilføie en Bestemmelse til Beskyttelse for Mand, men hvorledes dette skulde gjøres, fik vi ikke at vide. Det skulde jeg for saa vidt ikke have Noget imod, om det skete, da jeg er meget vidtgaende, naar det gælder om at stille ikke blot Kvinden lige med Manden, men ogsaa Manden lige med Kvinden. Jeg tror nu alligevel, at det ærede Medlem gjorde Betydningen af dette Lovforslag altfor lille, naar han mente, at det ikke en Gang skulde være en Begyndelse, der kunde føre til noget Mere. Jeg er i den Henseende enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth); jeg tror, at det er et rigtigt Udtryk, han har brugt, naar han sagde, at der ved dette Lovforslag vilde skydes Breshje. Jeg tror, at der vilde derved tilveiebringes en Aabning, hvorigjennem man efterhaanden kunde komme igjennem, og jeg tror ogsaa, uden at rose mig selv, at Stedet er ret heldigt valgt. Thi, som Ordspøget siger: Man skal gaa over, hvor Gærdet er lavest, og jeg tror, at det er det Punkt, hvor Gærdet er lavest. Her er det Punkt, hvor man kan forene de fleste Stemmer; her kan man snarest vente at opnaa Noget, og er det end Lidt, kan det føre til Mere. Det ærede Medlem sammenlignede Forslaget med en Nøg lige overfor en Elefant, som skulde betyde den store Reform. Jeg vil fremsætte en anden Signelse og minde om Tabelen